

Jednota a individualita / Jsoucno a jeho „jednota“

Leibniz praví: „Ce qui n'est pas véritablement *un* estre, n'est pas non plus véritablement un *estre*.“ (cituje Eisler I, 6024, S. 258 – Gerh. II, 97). Z toho je zřejmé, že o jsoucnu v pravém slova smyslu lze hovořit jen tehdy, je-li „jedno“ ve smyslu sjednocenosti, eventuálně ve smyslu individuace (viz raný spisek *Disputatio metaphysica de Principio Individui*). Mluví-li tedy v pozdním textu *Monadologie* o „složených“ monádách, nesmíme tomu rozumět tak, že by bylo možno tuto „složenost“ chápat na pouhou nahromaděnost: nahromaděnost ještě nezakládá jednotu, takže o „hromadě“ nemůžeme říci, že je „jedna“. „Jedno“ může být nejen jednoduché, ale také složené (resp. složité); jeho složenost nejen nebrání jeho jednotě a jedinosti, ale je dokonce garantem jeho individuálnosti. Přitom ovšem nesmíme chápat individuálnost jako nedělitelnost ve smyslu nemožnosti rozdělení, nýbrž tak, že každým rozdělením je taková složitá (složená) jednota zrušena, likvidována. A tím je ona původní jednota zrušena jakožto „jsoucno“ a stává se pouhou hromadou mnoha jsoucen, jež byla původně sjednocena a nyní se opět rozpadla na mnohost.

(Písek, 060802-2.)